

JAARGANG 20

OKTOBER 2023

NR. 10 - 218

R

ECHTSTREEKS

MAANDBLAD VOOR EVANGELISATIE EN GELOOFSOPBOUW

DEZE MAAND:

3 VAN DE REDACTIE

Is Christus neergedaald in de hel?

4 DE TIEN BRUIDSMEISJES

Slot - Mattheüs 25:1-13

6 VERVOLG

Is Christus neergedaald in de hel?

7 BESTUDEER DE SCHRIFTEN

8 HET EVANGELIE VOLGENS MARKUS

Een overzicht

9 WOORDSTUDIE

Scheepvaart in de antieke wereld

Reizen per schip was in de oudheid gevaarlijk en risicovol

10 HET BOEK PREDIKER

Deel 3 - Een en Al Vluchtigheid

12 HET LIJDEN VAN CHRISTUS

Jesaja 53

14 ADVERTENTIE

COLOFON

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '...groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<https://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<https://www.oudesporen.nl/rechtstreeks>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Thessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na toestemming van de redactie. Gebruikte foto's en illustraties zijn ofwel uit eigen archief, fotostock 123rf.com, of anders aangegeven.

Correspondentieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl

VAN DE REDACTIE

IS CHRISTUS NEERGEDAALD IN DE HEL?

Ger de Koning

Tijdens een recente bijbelstudie in de gemeente werd de vraag gesteld: Waar was Christus in de tijd tussen het moment van Zijn sterven op het kruis op vrijdagmiddag en Zijn opstanding drie dagen later op zondagmorgen? Daaraan werd de vraag gekoppeld: Wat deed Hij in die tijd?

Kort daarop, op 2 september 2023, stond er in het Reformatorisch Dagblad in de rubriek *Opinie* een theologisch verhaal van iemand over de nederdaling van Christus in de hel. Waar het om draait, is volgens de schrijver dit: 'Alleen in het licht van Christus' nederdaling ter hel valt zinnig over de hel te spreken.' Het is nogal wat om zoiets te beweren, want stel je voor dat Christus niet is neergedaald in de hel....

Dat de Heer Jezus zou zijn neergedaald in de hel, staat wel in artikel 4 van de Apostolische geloofsbelijdenis, maar waar staat het in de Bijbel? Ik ben in het opiniestuk geen enkele Bijbeltekst tegengekomen die dit 'leerstuk' ondersteunt.

De Heer Jezus is door Zijn geboorte uit Maria waarachtig Mens geworden, naar geest, ziel en lichaam. Hij is als Mens gestorven. Over elk van deze drie aspecten van Zijn Mens-zijn zegt de Schrift iets met betrekking tot Zijn dood:

1. De laatste woorden die Hij op het kruis sprak, waren: 'Vader in Uw handen beveel Ik Mijn geest.' Direct daarna staat er: 'En toen Hij dit gezegd had, stierf Hij' (Luk. 23:46). Hier horen we over Zijn gaan naar de Vader, naar boven. Dat is een volledig andere richting dan een neerdalen in de hel.
2. Even daarvoor had Hij tegen een van de boosdoeners die naast Hem hing en tot geloof in Hem was gekomen, gezegd: 'Voorwaar, Ik zeg u: vandaag zult u met Mij in het paradijs zijn' (Luk. 23:43). Hier spreekt de Heer Jezus over het gaan naar een heerlijke plaats, het paradijs, die boven, in de derde hemel, is (2 Kor. 12:2-4). Ook in deze woorden horen we niets wat ook maar enigszins doet denken aan een neerdalen in de hel.
3. Over Zijn gestorven lichaam wordt met het grootste respect gesproken. Toen Hij was gestorven, ging de rijke Jozef van Arimathéa 'naar Pilatus en vroeg om het lichaam van Jezus' (Matt. 27:57-58). Hij kreeg het, nam het van het kruis af, 'en legde Hem in een uitgehouwen graf waarin nog nooit iemand was gelegd' (Luk. 23:52-53). Zijn haters wilden Zijn lichaam bij de goddelozen in een soort massagraf begraven en in de anonimiteit laten verdwijnen (Jes. 53:9a). God bepaalde anders en zorgde ervoor dat Zijn lichaam waardig werd begraven, passend bij de wijze waarop Christus in dat lichaam tot Zijn eer had geleefd: 'Hij is bij de rijke in Zijn dood geweest, omdat Hij geen onrecht gedaan heeft en geen bedrog in Zijn mond geweest is' (Jes. 53:9b).

In geen van de door Gods Geest geïnspireerde verslagleggingen van Zijn dood door de vier evangelisten kunnen we ook maar de geringste verwijzing vinden naar een 'nederdaling ter hel'.

Hiermee is niet alles gezegd. In een artikel, dat verderop in dit blad staat, ga ik nader in op de aanname dat de Heer Jezus in de hel geweest zou zijn. Het gaat me er nu om, u als lezer van dit nieuwe nummer van *Rechtstreeks* erop te wijzen, dat u wel bereidwillig mag aannemen wat wordt geschreven, maar dat u zelf de verantwoordelijkheid hebt om in de Schrift na te gaan of het daarmee in overeenstemming is (Hand. 17:11).

Namens de redactie, Ger de Koning

Toen het nu avond was geworden, kwam een *rijk* man van Arimathea, Jozef geheten, die ook zelf een discipel van Jezus was geworden. Deze kwam naar Pilatus en vroeg om het lichaam van Jezus. Toen beval Pilatus het hem te geven. En Jozef nam het lichaam, wikkelde het in een rein stuk linnen en legde het in *zijn nieuwe graf*, dat hij in de rots had uitgehouwen; en na een grote steen voor de ingang van het graf gewenteld te hebben ging hij weg.

Mattheüs 27:57-60

DE TIEN BRUIDSMEISJES

SLOT - MATTHEÛS 25:1-13

C.H. Mackintosh

Nee, de gelijkenis van de tien meisjes leert zonder enige twijfel dat wanneer de Bruidegom komt, er dwaze meisjes op het toneel zullen zijn. Het is duidelijk dat als er dwaze meisjes zullen zijn, zij niet allemaal bekeerd kunnen zijn. Een kind kan dit begrijpen. We kunnen niet zien hoe het mogelijk is, dat men ondanks deze ene gelijkenis de theorie wil handhaven van een wereld die tot bekering komt vóór de komst van de Bruidegom.

Maar laten we de dwaze meisjes eens wat nader bekijken. Hun geschiedenis bevat vele vermaningen voor alle christelijke belijders. Het wordt heel summier beschreven, maar is toch veelzeggend: 'Want de dwaze namen hun lampen, maar namen geen olie met zich mee.' Er is een uiterlijke belijdenis, maar geen innerlijke realiteit. Er is geen geestelijk leven, geen zalving, geen vitale band met de Bron van eeuwig leven, geen vereniging met Christus. Er is niets anders dan de lamp van hun belijdenis en de droge pit van een fictief geloof.

Dit is bijzonder ernstig. Het spreekt van de grote hoeveelheid gedoopte belijders die ons op dit moment omringen. Er is zoveel uiterlijke schijn aanwezig, maar zo weinig innerlijke werkelijkheid. Allen beweren christen te zijn. De lamp van het getuigenis is in elke hand te zien; maar heel weinig mensen hebben olie in hun kruiken. De geest van het leven in Christus Jezus, en de Heilige Geest, woont niet in hun harten. Zonder dit is alles volkomen waardeloos en zinloos. Er is misschien wel een hoge belijdenis; men kan een zeer orthodoxe geloofsbelijdenis hebben; men kan gedoopt zijn en het avondmaal des Heren ontvangen; men kan een ordelijk ingeschreven en erkend lid zijn van een christelijke gemeenschap, misschien een zondagsschoolleraar of een gewijde bedienaar van de godsdienst; men kan dit alles zijn, zonder een vonk van goddelijk leven te tonen.

Nu is het een afschuwelijke gedachte net genoeg godsdienst te hebben om het hart te bedriegen, het geweten te doden en de ziel te gronde te richten. Net genoeg godsdienst om de naam te hebben dat men leeft, terwijl men dood is, voldoende om iemand achter te laten zonder Christus, zonder God, en zonder hoop in de wereld. Voldoende om de ziel te bedriegen met een vals vertrouwen en haar te vullen met een valse vrede, totdat de Bruidegom komt! En dan worden de ogen geopend wanneer het te laat is.

Dit is het probleem met de dwaze meisjes. Ze lijken veel op de wijze meisjes. Een gewone waarnemer kan haast geen verschil zien. Ze waren allemaal samen op pad gegaan, en ze hadden allemaal lampen bij zich. En bovendien, allen waren afgeweken en gingen sluimeren en slapen: zowel de wijze als de dwaze meisjes. Allen staan op bij het middernachtelijk geroep en maken hun lampen in orde. Tot dan toe is er geen

De dwaze maagden; The Brooklyn Museum; James Tissot (1836-1902).

duidelijk verschil. De dwaze meisjes steken hun lampen aan, en de lamp van de belijdenis brandt met de droge pit van een levenloos geloof. Helaas, het is een waardeloos ding, een fataal zelfbedrog.

Hier komt het grote onderscheid, de ernstige scheidslijn naar voren met ontstellende duidelijkheid. De dwaze meisjes zeiden tot de wijze: 'Geef ons van uw olie, want onze lampen gaan uit.' Dit bewijst dat de lampen wel waren aangestoken; want als ze niet waren aangestoken, konden ze niet uitgaan. Maar het was slechts een flikkerend, voorbijgaand licht. Het werd niet gevoed vanuit een goddelijke bron. Het was het licht van een lippenbelijdenis, gevoed door een verstandelijk geloof. Het brandde net lang genoeg om zichzelf en anderen te bedriegen; en het ging uit op het moment dat men het meest behoefte eraan had. Dit liet hen achter in de vreselijke duisternis van de eeuwige nacht.

'Onze lampen gaan uit.' Wat een vreselijke ontdekking: de Bruidegom is nabij en onze lampen gaan uit! Onze lege belijdenis wordt aan het licht gebracht door Zijn naderende komst. We dachten dat alles in orde was. We beleden hetzelfde geloof, we hadden dezelfde soort lamp. Maar helaas, tot onze grote schrik ontdekken we nu dat we onszelf hebben bedrogen en het alleen nodige missen: de geest van het leven in Christus, de zalving van de Heilige, de levende band met de Bruidegom. Wat zullen we doen? O, wijze meisjes, heb medelijden met ons en deel jullie olie met ons. Geef ons een beetje, maar een druppel van die essentiële olie, opdat we niet voor altijd omkomen.

Het is allemaal volkomen zinloos. Niemand kan van zijn olie aan een ander geven. Ieder heeft net genoeg voor zichzelf. Een gelovige kan licht brengen, maar hij kan geen olie schenken. Dit laatste is alleen Gods gave. Hij geeft de Geest niet met mate (Joh. 3:34). De wijze meisjes antwoordden en zeiden: 'Nee, anders is er niet genoeg voor ons en voor u, maar ga liever naar de verkopers en koop voor uzelf. En terwijl zij gingen kopen, kwam de bruidegom en zij die gereed waren, gingen naar binnen met hem naar de bruiloft; en de deur werd gesloten.'

Het heeft geen zin naar christelijke vrienden te kijken om ons te helpen staande te blijven. Het heeft geen zin heen en weer te vliegen om iemand te vinden waarop we kunnen leunen: de een of andere heilige, of een vooraanstaande leraar. Het heeft geen zin te blijven bouwen op onze kerk, onze belijdenis of onze sacramenten. We hebben 'de olie'

nodig, we kunnen niet zonder. Waar moeten we die halen? We moeten het niet van mensen verwachten, niet van de kerk, niet van de heiligen, niet van de vaders. We moeten het leven van God Zelf ontvangen; en Hij geeft royaal, geprezen is Zijn naam. 'De gave van God is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onze Heer.'

Maar let op, het is een individuele zaak. Ieder moet het voor zichzelf hebben. Geen mens kan geloven, of het leven voor een ander verwerven. Ieder heeft voor zichzelf met God te maken. De band die de ziel met Christus verbindt, is heel persoonlijk. Geloof uit de tweede hand bestaat niet. Een man kan ons religie leren, of theologie, of de letter van de Schrift. Maar hij kan ons geen olie geven; hij kan ons geen geloof, geen leven schenken. Het is een geschenk van God, Zijn genadegave. Wat een kostbaar woord: een geschenk. Het is vrij zoals de lucht van Gods schepping; vrij als Zijn zonlicht; vrij als Zijn verfrissende dauwdruppels. Maar, we herhalen het, en met nadruk: iedereen moet het voor zichzelf ontvangen. 'Niemand kan op enigerlei wijze zijn broeder verlossen, noch God een loosprijs voor hem geven, opdat hij voor altijd zou leven en geen verderf zou zien. Want de verlossing van hun ziel is te kostbaar' (Ps. 49:7-9).

Wat zegt u van deze ernstige dingen? Ben je wijs of dwaas? Bent u tot leven gekomen in de opgestane en verheerlijkte Heiland? Bent u slechts een belijder van de godsdienst, tevreden met gewone routine van de kerkgang? Net genoeg godsdienst om u op aarde respectabel te maken, maar niet genoeg om u met de hemel te verbinden? Wij vragen u ernstig over deze dingen na te denken. Denk er nu aan. Bedenk eens hoe vreselijk het zal zijn om te ontdekken dat uw belijdenislamp uitgaat en u achterlaat in diepe duisternis, de duisternis van een eeuwige nacht. Wat vreselijk om de deur gesloten te vinden achter die schitterende stoet die naar de bruiloftszaal trekt! Maar wat een kwellende kreet: 'Heer, Heer, doe ons open!' Hoe vernietigend is het antwoord: 'Ik ken je niet.'

O, geef deze gewichtige dingen nu een plaats in uw hart, terwijl de deur nog open staat en de dag van de genade nog voortduurt in Gods grote lankmoedigheid. Het moment komt snel dichterbij waarop de deur van genade voor altijd voor u gesloten zal worden, waarop alle hoop verdwenen is en uw kostbare ziel in eeuwige wanhoop gedompeld is. Laat Gods Geest u opwekken uit uw noodlottige slaap en u geen rust geven, totdat u die vindt in het volbrachte werk van de Heere Jezus Christus en u aan Zijn gezegende voeten in aanbidding neerknielt.

We zullen nog een blik werpen op de wijze meisjes, volgens de leer van deze gelijkenis. Het grote onderscheid met de dwaze meisjes is dat ze bij het begin 'olie namen in hun vaten met hun lampen'. Met andere woorden: wat ware gelovigen onderscheidt van naambelijders, is dat eerstgenoemden de genade van Gods Heilige Geest in hun hart hebben. Zij hebben de geest van het leven in Christus Jezus ontvangen; en de Heilige Geest woont in hen als het zegel, het onderpand, hun zalving en hun getuigenis. Dit heerlijke feit kenmerkt nu alle ware gelovigen in de Heere Jezus Christus. Het is een ontzagwekkend, wonderbaar feit, zeer zeker. Het is een onuitsprekelijk voorrecht, dat ons altijd in heilige aanbidding moet laten knielen voor onze God en onze Heere Jezus Christus.

Hoe droevig om te bedenken dat we, ondanks dit hoge en heilige voorrecht, moeten lezen in de woorden van onze

gelijkenis: 'Ze sluimerden en sliepen allemaal'. Allen, zowel de wijze als de dwaze meisjes, vielen in slaap. De Bruidegom bleef uit en allen, zonder uitzondering, verloren de frisheid, de vurigheid en de kracht van de hoop op Zijn komst, en vielen diep in slaap.

Dat is de verklaring van onze gelijkenis, en dat is het ernstige feit van de geschiedenis. Alle belijders vielen in slaap. 'De gezegende hoop', die zo helder aan de horizon van de eerste christenen scheen, vervaagde heel snel. En terwijl we de pagina's van achttien eeuwen kerkgeschiedenis doorbladeren, van de apostolische vaders tot het begin van de 18e eeuw, zoeken we tevergeefs naar een duidelijke verwijzing naar de specifieke hoop van de kerk: de persoonlijke terugkeer van de gezegende Bruidegom. In feite was die hoop voor de kerk zo goed als verloren; sterker nog, het werd bijna ketterij om het te onderwijzen. En zelfs nu, in deze laatste dagen, zijn er duizenden belijdende dienaren van Christus, die de komst van de Heer niet durven prediken of onderwijzen zoals het in de Schrift wordt geleerd.

Het is waar, God zij geprezen, we merken een machtige verandering op in de laatste eeuwen. Er is een groot ontwaken geweest. God herinnert door Zijn Heilige Geest Zijn volk aan lang vergeten waarheden, onder andere aan de heerlijke waarheid van de komst van de Bruidegom. Velen zien nu in dat de reden waarom de Bruidegom uitbleef, eenvoudig was omdat God lankmoedig jegens ons was en niet wilde dat iemand zou omkomen, maar dat allen tot bekering zouden komen. Kostbare zaak!

Maar ze zien ook dat, ondanks deze lankmoedigheid, de Heere Jezus nabij is. Christus komt. De middernachtelijke roep heeft geklonken: 'Zie, de Bruidegom; ga uit om Hem te ontmoeten'. Laten miljoenen stemmen de ontroerende roep aanheffen, totdat die in al zijn kracht van pool naar pool gaat en naar de uiteinden van de aarde, en de hele Kerk opwekt om als één man te wachten op de glorieuze verschijning van de gezegende Bruidegom.

Geliefden in de Heer, ontwaak! Laat iedereen wakker geschud worden. Laten we de sluimering van werelds gemak en genotzucht van ons afschudden. Laten we uitstijgen boven de invloed van religieuze formaliteit en saaie routine. Laten we de dogma's van verkeerde theologie terzijde schuiven en voortgaan, in de geest van ons denken en in de genegenheid van ons hart, om de terugkerende Bruidegom te ontmoeten. Laten Zijn ernstige woorden met nieuwe kracht tot ons spreken: 'Waak daarom, want u kent de dag noch het uur.' Laat de taal van ons hart en ons leven zijn: 'Kom, Heere Jezus.'

*De donkere stroom van het kwaad stroomt snel;
Ontwaak dus, kinderen van de genade.
Zoek met mededogen zielen die verloren zijn,
Wetend wat de prijs is die hun verlossing heeft gekost.
Terwijl we met verrukking zingen over de grote liefde van
de Heiland,
En wachten tot Hij ons naar boven voert.
Het kan morgen zijn, of zelfs vanavond.
Laten onze lendenen omgord zijn en de lampen helder
brandend.*

VERVOLG

IS CHRISTUS NEERGEDAALD IN DE HEL?

Ger de Koning

In mijn redactionele artikel heb ik op enkele Schriftplaatsen gewezen die over het sterven van de Heer Jezus gaan, zoals de vier evangelisten daarover onder de leiding van Gods Geest berichten. Er zijn nog enkele andere Schriftplaatsen die wel worden aangehaald ter ondersteuning van de aanname dat Christus in de hel zou zijn geweest.

Niet aan de hades overlaten

Het eerste Schriftgedeelte dat in dit verband de aandacht vraagt, is Handelingen 2:23-29. In een verklaring van wat er in de Apostolische geloofsbelijdenis staat, beroept men zich daarop. Het is een stukje uit de rede van Petrus op de Pinksterdag, waarin hij spreekt over de dood en opstanding van Christus, waarvoor hij een citaat uit de door David geschreven Psalm 16 aanhaalt (Ps. 16:8-11).

David kan wat hij zegt, niet over zichzelf schrijven. Hij is namelijk gestorven, begraven en, als Petrus dit Schriftwoord aanhaalt, nog steeds niet opgestaan. David schrijft hier als een profeet over een Ander, de Heer Jezus. Petrus legt de betekenis van de psalm glashelder uit. Hij spreekt over de volmaaktheid van het werk van Christus op het kruis. Vanwege die volmaaktheid was het onmogelijk dat Hij werd vastgehouden door de weeën van de dood. Hij heeft een kort ogenblik de dood gesmaakt (Hebr. 2:7a, 9a) – en niet de helse smarten! – maar de dood kon Hem niet vasthouden.

De dood had geen vat op Hem. Hij was geen slachtoffer van de dood, maar ging die vrijwillig in. Hij is ook in eigen kracht opgestaan en heeft zo de dood overwonnen (Joh. 10:17-18). God heeft, zo zegt Petrus, de banden van de dood, waarin Hij een korte tijd is geweest, ontbonden. Het zou, met eerbied gezegd, onrechtvaardig zijn geweest zijn van God, als Hij dat niet had gedaan en Zijn Zoon in de dood had gelaten. Christus wist dat Hij de dood van de zondaar zou sterven, maar Hij ging die dood tegemoet met de Vader voor en naast Zich (Hand. 2:25), terwijl Hij zag op de vreugde die daarna zou komen (Hebr. 12:2). Door Zijn gemeenschap met Zijn God had Hij de vaste hoop op de rust voor Zijn vlees, dat is Zijn lichaam (Hand. 2:26). Daaraan twijfelde Hij geen moment.

Het woord 'graf' (Ps. 16:10) kan een verkeerde indruk wekken. Onder een graf verstaan wij een plaats waarin het lichaam van een gestorvene wordt gelegd. Dat wordt hier echter niet bedoeld. Het woord 'graf' is niet de juiste vertaling van het Hebreeuwse woord *sheol*. Dat woord heeft niet te maken met het lichaam, maar met de ziel. De *sheol* is de plaats waar de zielen van de gestorvenen direct na hun dood heengaan, het dodenrijk. In het citaat van Petrus, dat uit de Septuaginta – de Griekse vertaling van het Oude

Testament – wordt genomen, staat het woord *hades*, de Griekse vertaling van *sheol*. Wat Zijn ziel betreft, wist Hij dat God die niet aan de hades zou 'overlaten' (Hand. 2:27a). Dit betekent dat God Zijn ziel niet aan de hades, het dodenrijk, zou prijsgeven. God zou Zijn ziel niet daarheen laten gaan. De hades is de plaats waar de zielen van de in ongelof gestorven mensen heengaan (Luk. 16:23). Christus was 'de Heilige' van God, Die in volkomen afzondering voor God tot Zijn eer had geleefd en tot Zijn eer was gestorven.

De pijnen van de dood, die iedere ongelovige in de hades en uiteindelijk eeuwig in de hel lijdt, heeft Hij voor ieder die in Hem gelooft in Zijn ziel geleden in de drie uren van duisternis aan het kruis onder Gods oordeel. Nadat Hij was gestorven, is Hij in het graf gelegd, maar Zijn lichaam zou niet worden aangetast door het verderf van de dood. Ook in Zijn dood was Hij 'de Heilige' van God. Daardoor wist Hij dat Hij, d.w.z. Zijn lichaam, geen ontbinding zou zien (Hand. 2:27b). Na 'een korte tijd' in het graf (Hebr. 2:9), is Hij opgewekt.

Als resultaat van Zijn werk weet de nieuwtestamentische gelovige dat zijn geest en ziel direct na zijn sterven bij de Heer zijn (2 Kor. 5:8; Fil. 1:23), terwijl zijn lichaam in het graf is. Zijn lichaam zal bij de komst van Christus voor de Zijnen weer uit het graf tevoorschijn komen, maar dan vernieuwd, en worden verenigd met zijn geest en zijn ziel (1 Thess. 4:16; 1 Kor. 15:52).

De hades

Een korte toelichting op wat de hades voorstelt, kan verhelderend zijn. Er wordt wel verondersteld dat met de hades het 'dodenrijk' wordt bedoeld; met daarin een afdeling voor ongelovigen, de plaats van pijn, en een afdeling voor gelovigen, het paradijs. Ik heb dat ook wel gedacht. Totdat ik naging waar het woord 'hades' wordt gebruikt. Het komt tien keer voor in het Nieuwe Testament (Matt. 11:23; 16:18; Luk. 10:15; 16:23; Hand. 2:27, 31; Openb. 1:18; 6:8; 20:13, 14). In alle gevallen heeft het een negatieve betekenis. Toen ik daarbij zag dat de dood en ook de hades uiteindelijk door God worden geworpen in de poel van vuur, werd het me duidelijker.

Wat me ook hielp, was wat de Heer Jezus zegt over de scheiding tussen de hades als de plaats van pijn en de schoot van Abraham als de plaats van volkomen geluk (Luk. 16:23). Daartussen is een onoverbrugbare kloof (Luk. 16:26). Dat iemand die door bekering en geloof een lid van Gods gemeente is, niet in de hades komt, de plaats van pijn, onderstreept dat de hades de plaats is waar zich uitsluitend mensen bevinden die in ongelof zijn gestorven (Matt. 16:18).

De prediking tot de geesten in gevangenschap

Een volgend gedeelte dat in verband wordt gebracht met de tijd dat de Heer Jezus in het graf verbleef, staat in 1 Petrus 3:18-20. Petrus schrijft zijn brief aan Joden die moeten leren naar Christus te kijken, zoals de Heilige Geest Hem nu laat zien (Joh. 16:13-14). Zij voelden zich sterk aangetrokken door een Christus op aarde, Die regeert. In die verwachting hadden ze altijd geleefd. Nu Christus niet lichamelijk aanwezig was, moest hun duidelijk worden gemaakt dat Christus *door Zijn Geest werkt*. Daar moesten ze als het ware aan wennen. Petrus vertelt hun en ook ons, dat dit niet iets

totaal nieuws is. Als illustratie daarvoor wijst hij op Noach en het werk van de Geest in diens tijd. Christus predikte in de Geest door Noach tot de mensen te midden van wie hij leefde (Gen. 6:3).

Die mensen worden hier nader omschreven als 'de geesten in gevangenschap'. Hiermee worden niet de geesten van gestorven ongelovigen bedoeld, maar gewoon de mensen die leefden in de dagen van Noach. Het is dwaasheid te veronderstellen dat Christus nog een prediking zou hebben voor gestorven mensen (vgl. Luk. 16:23-26). Dat er wordt gesproken over 'de geesten in gevangenschap', wil zeggen dat deze mensen in de macht van de grote boze geest, de duivel, waren. De duivel hield hun geest gevangen (vgl. 2 Kor. 4:4; Ef. 2:2). Wie gezag heeft over iemands geest, heeft gezag over de hele persoon. De prediking van Noach door de Geest van Christus was gericht tot deze mensen, die de geestelijke gevangenen van de satan waren.

In een studie die ik enige tijd geleden onder ogen kreeg, getiteld 'De vrijlating van de Oud Testamentische gelovigen uit het Rijk der Dood – Een Bijbelse Onderbouwing', wordt wat Petrus hier zegt, nogal merkwaardig uitgelegd. Er wordt gesteld dat Christus, direct nadat Hij was opgestaan uit de doden, met Zijn verheerlijkte lichaam weer terugging naar de 'hades', het dodenrijk, maar nu als Overwinnaar, om daar Zijn overwinning te proclameren. Dit is pure fantasie. Wat valt er in de 'hades' te proclameren? Ieder die daar is, is zich ervan bewust dat hij daar terecht is. Dat hebben we gezien in de geschiedenis van de rijke man en de arme Lazarus.

Er is zeker sprake van een proclamatie van de overwinning van Christus over de satan en al zijn demonen. Die heeft echter niet te maken met een proclamatie in de 'hades', maar met Zijn dood aan het kruis (Kol. 2:15). Juist door in de dood te gaan, d.i. het vrijwillig ondergaan van de dood als het oordeel van God over de zonde, heeft Hij hem, die de macht over de dood had, dat is de duivel, ontwapend (Hebr. 2:14). De duivel is niet alleen uitgeschakeld, hij is ook vernederd.

Christus behaalde 'openlijk' de totale overwinning. Er is geen enkele nadere proclamatie nodig. Alle eer komt Hem toe, Die in zwakheid gekruisigd is en op die manier overwon. Wat is zwakker en meer vernederend dan aan het kruis te hangen? Maar daardoor behaalde Hij de totale overwinning. De triomf is compleet. De proclamatie daarvan mag tot op vandaag klinken in de prediking van het evangelie aan

mensen die in hun zonden leven, opdat ze zich bekeren en voor eeuwig behouden worden.

Neergedaald naar de lagere delen van de aarde

Nog een vers dat in dit verband ten onrechte wordt aangehaald, is dat Christus is 'neergedaald naar de lagere <delen> van de aarde' (Ef. 4:9). Dit vers staat in een gedeelte dat gaat over de wijze waarop de overwinning van Christus over de dood heeft plaatsgevonden. Dat is gebeurd doordat Hij op aarde is neergedaald, en niet alleen op aarde, maar in de lagere delen ervan, wat wil zeggen in de dood en het graf. Als Hij alleen op aarde was gekomen, had Hij de gevangenschap niet gevangen kunnen nemen (Ef. 4:8). Hij moest in de dood, in het graf. Het is de overwinning van iemand Die het hol van de leeuw is binnengegaan, Die door de dood heen is gegaan en daaruit als Triomfator tevoorschijn is gekomen.

Conclusie en oproep

De conclusie is dat de Schrift geen enkele aanwijzing geeft voor de opvatting dat Christus in de hel geweest zou zijn. Er is ook geen enkele aanwijzing voor een bepaalde activiteit van Hem tussen Zijn sterven en opstanding.

De hel is een uiterst ernstige waarheid met een dringende aansporing het evangelie te brengen aan hen die daarnaar op weg zijn. De hel vraagt geen theologische bespiegelingen in bewoordingen die bewondering oproepen, maar moet hart en geweten raken en uitdrijven tot gebed voor verloren mensen. Een dergelijke oproep mis ik zeer in het opinieartikel.

De hel is niet vooral een plaats van buitensluiting. Zeker is het de plaats waar een mens zonder enige verbinding met God en anderen is. Het is echter vooral de plaats, waar de mens die heeft geweigerd zich voor God te buigen, in onuitblusbaar vuur eindeloos pijn lijdt. Zo spreekt de Heer Jezus daarover en zo moet het ook in ons spreken daarover zijn (Matt. 3:12; 18:18; 25:41; Mark. 9:43-48; Luk. 3:17; zie ook Jud. 1:23; Openb. 19:20; 20:10, 14-15; 21:8). Vreselijk is het te vallen in de handen van de levende God (Hebr. 10:31).

PS. Op de ernst van de hel ga ik in een lezing dieper in. De lezing kun je hier beluisteren/downloaden:
<https://www.oudesporen.nl/artikelen.php?id=1605>

BESTUDEER DE SCHRIFTEN

Vragen

1. Wie plantte de eerste tuin?
2. Wie had er veertienduizend schapen, zesduizend kamelen, duizend juk runderen en duizend ezeltinnen?
3. Welke gemeente schreef een aanbevelingsbrief voor Apollos?

Antwoorden

1. De HEERE God (Gen. 2:8).
2. Job (Job 42:12).
3. De gemeente te Efeze (Hand. 18:27).

HET EVANGELIE VOLGENS MARKUS

EEN OVERZICHT

Hugo Bouter

Dit evangelie is geschreven door de dienaar van resp. Paulus en Petrus: Johannes, die bijgenaamd was Markus (Hand. 12:12, 25; 15:37, 39; Kol. 4:10; 2 Tim. 4:11; Filemon 24; 1 Petr. 5:13), mogelijk vanuit Rome als tolk van Petrus; het is gericht aan heiden-christenen. Markus tekent Christus als de nederige Dienstknecht-Profeet en beschrijft op voortvarende wijze de voortgang van Zijn dienstwerk op aarde. De afstamming en de geboorte van de ware Dienstknecht ontbreken in dit evangelie; en wij vinden hier ook veel minder woorden en toespraken, maar meer Zijn *werk*. Als discipelen mogen wij ook in dit opzicht lijken op de Meester.

I. Inleiding: het begin van het evangelie van Gods Zoon (1:1-13)

'Bereid de weg van de Heer' (vs. 1-3); Johannes de Doper en Jezus (vs. 4-8); de doop van Jezus in de Jordaan (vs. 9-11); verzoeking in de woestijn (vs. 12-13).

II. Christus' dienstwerk in Galilea (1:14 – 8:26)

Begin van de dienst; de roeping van de eerste discipelen; karakter van de dienst: lering, prediking en genezing in heel Galilea (1:14-45).

Conflicten (vgl. vs. 6, 16, 18, 24) met de schriftgeleerden en de farizeeën naar aanleiding van de volgende thema's: vergeving van zonden, eten met tollenaars en zondaars, het vasten, en de sabbat (2:1-28).

Toespitsing van het conflict: genezing op de sabbat in de synagoge; vervolgens vinden wij Hem bij de *zee*, op de *berg*, in het *huis*. Hier bereikt het conflict zijn hoogtepunt door de lastering tegen de Heilige Geest (3:1-35).

Gelijkenissen van het Koninkrijk van God voor de menigten, uitlegging hiervan echter *alleen* voor de discipelen (4:1-34).

Naar het land van de Gerasenen aan de overkant van de zee (dus buiten Israël); nog slechts individuele zegen: de bezetene, Jäirus' dochtertje en de bloedvloeiende vrouw. Christus overwint resp. duivel, ziekte en dood (4:35 - 5:43).

Christus verworpen in Zijn vaderstad; voortzetting van Zijn dienst als de Verworpenen door de uitzending van de twaalf discipelen; de dood van de voorloper van de Messias (6:1-29).

De apostelen (6:30), en de grote Apostel en Hogepriester van onze belijdenis (6:46); eerste wonderbare spijziging; zegen voor het overblijfsel van Israël en de volken – uiteindelijk in het Vrederijk (6:30-56).

Opnieuw conflict met de farizeeën en de schriftgeleerden (over reiniging); onderwijs aan de discipelen; zegen nu buiten Israël: de Syro-Fenicische vrouw en de doofstomme in Dekapolis. Hij maakt alle dingen wel, en verzadigt ook de menigte in de woestijn met brood (brood uit de hemel) (7:1 - 8:9).

III. De Zoon des mensen op weg naar het lijden (8:27 – 14:42)

Inleiding: de belijdenis van Petrus te midden van de discipelen; eerste lijdensaankondiging, Petrus' reactie; vervolgens onderwijs aan de menigte bij de discipelen: eerst het kruis, daarna de komst van het Koninkrijk met kracht; verheerlijking op de berg; opstanding en lijden van de Zoon des mensen; hoe lang zal Hij nog bij dit ongelovig geslacht zijn (genezing van een maanzieke jongen)? (8:27 – 9:29).

Tweede lijdensaankondiging; kenmerken van discipelschap in de tijd van Christus' verwerping: dienstbaarheid, ontvangen van de kleinen, verdraagzaamheid t.o.v. andere predikers, geen aanleiding tot vallen geven; harde harten in Judea (strikvraag over echtscheiding) en hardleerse discipelen (10:10, 13, 24, 26); het ontvangen van en het binnengaan in het Koninkrijk, het beërven van het eeuwige leven (9:30 – 10:31).

Derde lijdensaankondiging (onderweg naar Jeruzalem); het drinken van de lijdensbeker gaat vooraf aan het zitten aan Zijn zijde in Zijn heerlijkheid; in Jericho: Bartimeüs de blinde; intocht in Jeruzalem en in de tempel, vgl. Mal. 3:1 (10:32 – 11:11).

De vijgenboom vervloekt, de tempel gereinigd. Israël terzijdegesteld en in de volkerenzee geworpen, Gods huis geopend voor de volken; confrontaties in de tempel met de leiders (de landlieden) over het gezag van Jezus, de keizerlijke belasting, de opstanding, het grote gebod, de in de hemel verhoogde Zoon van David; schijnvroomheid veroordeeld, ware godsvrucht geprezen; geen steen van de tempel zal op de andere worden gelaten; rede over de laatste dingen en de wederkomst van de Zoon des mensen: Waak dan! (11:12 – 13:37).

IV. Overgeleverd in de handen van de mensen (14:1 – 15:47)

Het plan om Jezus te doden; de zalving te Bethanië: Mij hebt u niet altijd bij u; het verraad van Judas; Pascha en Avondmaal; Petrus' verloochening voorzegt (14:1-31).

In Gethsemane de lijdensbeker aanvaard uit de hand van de Vader; gevangenneming, en vlucht van de discipelen; verhoor door de hogepriester en Petrus' verloochening; overlevering aan Pilatus: beschuldigd, ter dood veroordeeld, bespot, gekruisigd; sterven en begrafenis (14:32 – 15:47).

V. Opstanding, hemelvaart en wereldwijde prediking (16:1-20)

Het open graf: drie vrouwen en een engel; verschijning van de Heer aan Maria Magdalena; de openbaring aan twee discipelen (de Emmaüsgangers); de openbaring aan de elven en de zendingsoverdracht; opname in de hemel en medewerking bij de prediking door de verhoogde Heer (16:1-20).

SCHEEPVAART IN DE ANTIEKE WERELD

Gerard Kramer

Geen plezierreizen

Reizen was in de oudheid niet iets dat men voor zijn plezier deed. Reizen kende namelijk allerlei ongemakken en gevaren, en werd daarom gezien als een noodzakelijk kwaad. Vaak had men bij reizen over land weinig keus als het ging om het transportmiddel. Meestal liep men, maar soms reisde men op de rug van een paard of (muil)ezel, of in een door dieren getrokken wagen, al dan niet in groepsverband. Dat laatste genoot de voorkeur, in verband met de veiligheid.

Reizen per schip was in de oudheid
gevaarlijk en risicovol

Geen pleziervaart

Als het mogelijk was, reisde men overzee bij voorkeur per schip. Paulus reisde veel in het Middellandse Zeegebied, een gebied dat rijk aan havens was. De beste tijd om te varen was de periode mei tot en met september / oktober, als er intensief handelsverkeer plaatsvond. Passagiersboten waren er niet. Passagiers waren afhankelijk van vrachtschepen, en van de bereidheid van de kapitein hen tegen betaling of een te leveren arbeidsprestatie mee te nemen. Toch was het varen ook tussen mei en september / oktober niet zonder risico. Vooral premiejagers, avonturiers dus, waagden het er dan op om alsnog een lading graan in het gevaarlijke seizoen naar Rome te vervoeren en daarvoor een fikse premie op te strijken. Niet voor niets schrijft Paulus alleen al over de gevaren van zeereizen: *'Driemaal heb ik schipbreuk geleden, een nacht en dag heb ik in volle zee doorgebracht (...); in gevaren op zee...'* (2 Kor. 11:25-26).

Navigatieproblemen

De meeste vrachtschepen waren zeilschepen. Vooral Alexandrijnen hadden de naam goede zeilers te zijn. Daarom was het verstandig van de centurio die Paulus naar Rome moest brengen, dat hij een Alexandrijns schip uitkoos (Hand. 27:6). Ook het schip dat het gezelschap later van Malta naar Putéoli bracht, was afkomstig uit Alexandrië (Hand. 27:11).

Als alles goed ging, verliep een zeereis best vlot. Soms voer men ook 's nachts; dat kon veilig zolang men langs een kust voer. Het kompas was nog niet uitgevonden, dus als men de kust niet kon zien, moest men zich op de sterren oriënteren. Als dat ook niet mogelijk was, had men als kustvaarder een groot probleem en voer men eigenlijk op goed geluk (Hand. 27:20). Daarom is het niet vreemd dat de bemanning van het schip dat Paulus en de zijnen vervoerde, te middernacht vermoedde dat er land naderde (Hand. 27:27). De zeelui wisten dat niet zeker, maar kunnen dat hebben afgeleid uit de zeegang van het schip, die anders is wanneer het water ondiep is. Mogelijk hebben ze de branding gehoord, of de geuren van het land opgemerkt. Uiteindelijk kwamen, na een heuse schipbreuk, allen gelukkig behouden aan land (Hand. 27:44).

Enkele scheepstermen

Gr. *pleoo* = varen; zie Luk. 8:23; Hand. 21:3; 27:2, 6, 24; Openb. 18:17. In deze laatste plaats is sprake van 'iedere zeereiziger', maar letterlijk staat er 'ieder die naar een plaats vaart'. Verder bestaan er samenstellingen als *hupopleoo* (Hand. 27:4,7), 'dicht langs (lett. 'eronder') varen', *diapleoo* (Hand. 27:5), 'oversteken', (lett. 'doorheen ... varen'), en *braduploëoo* (Hand. 27:7), 'langzaam varen', 'langzaam opschieten'.

Gr. *ploion* = schip, lett. vaartuig; kan groot of klein zijn. Dit algemene woord komt vaak voor in Mattheüs, Lukas en Johannes; meest in Handelingen: zie 20:13, 38; 21:2, 3, 6; 27:2, 6, 10, 15, 17, 19, 22, 30, 31, 37, 38, 39, 44; 28:11; Jakobus 3:4; Openbaring 8:9; 18:19.

Gr. *plouarion* = scheepje, een verkleinwoord dus; Markus 3:9; Lukas 5:2 gelet op vers 3 is het synoniem met *ploion* (dat is immers het algemene woord, voor groot en klein); Joh. 6:22, 23, 24; 21:8. Volgens sommigen verloor dit woord langzamerhand de kracht van het verkleinwoord.

Gr. *plous* = vaart, zeereis; zie Hand. 21:7; 27:9-10.

Gr. *naus* = schip, alleen voor grote schepen; Hand. 27:41.

Gr. *nauklèros* = schipper; lett. 'scheepseigenaar', maar ook 'bevrachter' of 'kapitein'; Hand. 27:11.

Gr. *nautès* = zeeman; Hand. 27:27, 30; Openb. 18:17.

Gr. *nauageoo* = schipbreuk lijden; ook in het Grieks gevormd van een stam 'schip' en een stam 'breken'; in 2 Kor. 11:25 wordt het voor letterlijk, in 1 Tim. 1:19 voor figuurlijk 'schipbreuk lijden' gebruikt.

HET BOEK PREDIKER

DEEL 3 - EEN EN AL VLUCHTIGHEID

Ger de Koning

*Pred. 1:9-11 | Er is niets nieuws onder de zon*¹

'Wat er geweest is', zijn de omstandigheden (vs. 9). Altijd bevindt een mens zich in bepaalde, door God gegeven en bestuurde omstandigheden (Gen. 8:22) die zijn leven in grote mate bepalen. 'Wat er plaatsvindt', zijn de menselijke inspanningen. Altijd zal de mens proberen de meest gunstige omstandigheden voor zijn leven te creëren. Zo is hij altijd in en met zijn leven bezig geweest en zo zal hij altijd bezig zijn. Wat hij uitvindt om het leven aangenamer te maken, is slechts een voortbouwen op wat al uitgevonden is (Gen. 4:20-22). Er is eenvoudigweg 'niets nieuws onder de zon'.

Ga God bij alles betrekken en alles krijgt zijn betekenis. Alles blijft onderworpen aan de wetten die God in de schepping heeft gelegd. Deze wetmatigheden kunnen door niets worden doorbroken. Daarom kan er nooit iets werkelijk nieuws komen, alleen variaties op wat er altijd is geweest en zal zijn.

Hoewel er onophoudelijk verandering is, is er niets dat echt nieuw is (vs. 10). Alles is een herhaling van wat ervoor is geweest en wat ook weer spoedig voorbij is, terwijl het hart leeg en hongerig blijft. Een nieuwe ontdekking of uitvinding verandert niets wezenlijks aan de mens of aan de schepping. Het maakt hem niet gelukkiger of tevredener.

We komen er ook achter dat de vooruitgang die is geboekt, ook onvoorziene nadelen heeft. Ook daarvoor moet weer iets bedacht worden. Alle streven naar iets nieuws bewijst tegelijk de leegheid van de mens. De mens droomt ervan om 'Utopia', de ideale samenleving, te verwezenlijken. Hoewel die droom keer op keer uiteenspat, blijft de mens er toch in geloven omdat hij er blind voor is dat hij geen werkelijke vooruitgang heeft geboekt.

Er zijn wel nieuwe dingen, maar die behoren tot een andere wereld, de wereld *boven* de zon. Zo is daar de nieuwe geboorte, ofwel de geboorte van boven (Joh. 3:5). En wie zich heeft bekeerd, is 'een nieuwe schepping' (2 Kor. 5:17). Er zal 'een nieuw lied' worden gezongen (Openb. 5:9; 14:3) en ook zullen er 'een nieuwe hemel en een nieuwe aarde' zijn (Openb. 21:1). Dat komt allemaal van Hem Die in Zichzelf onveranderlijk is, maar vanuit Zichzelf steeds weer nieuwe dingen maakt. Hij zal alles nieuw maken en een situatie creëren die er nog nooit is geweest en die nooit meer zal eindigen (Openb. 21:5).

Als wij van iets zeggen dat het nieuw is, ligt dat daaraan dat we ons 'de vroegere dingen' niet herinneren (vs. 11). De oude Grieken zeiden het al: 'Alle leren is alleen herinneren'

1) Lees aub elke keer het tekstgedeelte erbij uit de HSV vertaling.

(*mathesis is anamnesis*). Iemand kan 'eeuwige roem' verwerven door een bepaalde prestatie, maar die 'eeuwige roem' is van geen enkel nut voor hem die de prestatie heeft geleverd. Zijn prestatie overleeft hem, maar wat heeft hij er zelf aan dat anderen hem na zijn dood in herinnering houden? Kan dat hem enige verkoeling geven als hij in de plaats van de pijniging is? Kunnen allen naar wie straten of steden genoemd zijn (Ps. 49:12-13), in de hel daaruit nog enige troost putten? Al zou iemand er daar iets van weten, welke genoegdoening zou dat bieden in die wereld waar met een andere maat wordt gemeten?

Toekomstige generaties maken dezelfde fout die alle voorgaande generaties hebben gemaakt, namelijk dat zij niets leren van de vroegere dingen, van het verleden. Ze herinneren zich de lessen niet die de geschiedenis leert. Men vergeet gewoon dat alle technologische vooruitgang geen vooruitgang of verbetering van de menselijke natuur betekent.

Pred. 1:12 | De Prediker stelt zich nog eens voor

In de voorgaande verzen heeft Salomo het resultaat van zijn onderzoek alvast bekendgemaakt en zijn algemene waarnemingen meegedeeld. In het komende gedeelte, dat loopt van Prediker 1:12-2:26, gaat hij vertellen wat hij allemaal heeft geprobeerd om het volle, ongestoorde en onophoudelijke geluk van het leven in bezit te krijgen. Hij gaat zijn zoektocht naar geluk en de methoden die hij daarvoor heeft gebruikt, beschrijven. Het zijn nu niet alleen waarnemingen, maar ook persoonlijke ervaringen.

Voordat hij dat gaat doen, wijst hij nog eens op zijn 'geloofsbrieven'. Daarmee legt hij er nog een keer de nadruk op in welke hoedanigheid en in welke positie hij zijn onderzoek heeft verricht en wat hem daarvoor ter beschikking heeft gestaan. Wat zo'n man te zeggen heeft, verdient de volle aandacht. Hij wijst er eerst opnieuw op dat hij, en niemand anders, 'Ik, Prediker' is (vs. 1), *Kohelet*, de man die een vergadering van mensen toespreekt, in dit geval om aan hen de resultaten van zijn onderzoek mee te delen.

Vervolgens wijst hij op de positie die hij tijdens zijn onderzoek heeft gehad. Hij zegt dat hij koning 'was'. Daarmee bedoelt hij niet te zeggen dat hij dat bij de presentatie van de resultaten van zijn onderzoek niet meer is, maar dat hij als koning de ervaringen heeft opgedaan die hij in dit boek beschrijft. Hij onderstreept zo zijn bekwaamheden, zijn bijna onbegrensde mogelijkheden en zijn positie. Hij regeert over een ongedeeld Israël in Jeruzalem, de stad van Gods keus, het centrum van de godsdienst en de ontvangstplaats

van alle hoogwaardigheidsbekleders van de wereld.

Als koning heeft hij van alle hem beschikbare middelen gebruikgemaakt om zijn onderzoek uit te voeren. Hij heeft koninklijke macht en een wijsheid die van goddelijke oorsprong is. Tevens geeft het ook het karakter van het onderzoek aan: het is een koninklijke bezigheid. Hij heeft willen onderzoeken en beproeven of de wereld iets van blijvende waarde en betekenis te bieden heeft aan iemand die een geniale denker en onmetelijk rijk is.

Pred. 1:13-18 | Wijsheid geeft geen voldoening

Salomo gaat nu over zijn persoonlijke ervaringen vertellen. Ook vertelt hij van welke methode hij voor zijn onderzoek naar alles onder de zon gebruikgemaakt heeft: hij heeft zich met heel zijn hart erop toegelegd alles *met wijsheid te onderzoeken en na te speuren*. Hij heeft een paar routes geprobeerd om te zien of één ervan tot het vurig verlangde geluk zou leiden. Hij heeft de route 'wijsheid' geprobeerd, maar die is in 'veel verdriet' en 'leed' geëindigd (vs. 18). Die route beschrijft hij in *Prediker 1* (Pred. 1:13-18). Toen heeft hij de route 'plezier' gevolgd, maar ook die is zeer onbevredigend geëindigd. Hij heeft moeten constateren dat 'het ... alles vluchtig en najagen van wind' is geweest. Die route beschrijft hij in *Prediker 2* (Pred. 2:1-11).

Zijn hart was oprecht en ernstig (vs. 13). Het hart staat tegenover de uiterlijke verschijning. Het is het innerlijke leven, het centrum van alle verstandelijke, emotionele en geestelijke bekwaamheden. Hij heeft zich met heel zijn hart op zijn onderzoek toegelegd en daarbij gebruikgemaakt van de bijzondere wijsheid die hem door God is geschonken (1 Kon. 4:29). Het toont aan dat hij geen kille onderzoeker was die op rationele wijze de verschillende levenswijzen van zijn dagen heeft onderzocht. Hij was integendeel echt geïnteresseerd in de mens en de samenleving en heeft geprobeerd 'alles wat er onder de hemel plaatsvindt' te begrijpen en de waarde ervan te wegen.

Wat hij heeft gedaan, is *onderzoeken* en *naspeuren*. *Onderzoek* is gericht op de diepte van een zaak, terwijl *naspeuren* meer ziet op de breedte of omvang van een zaak. Beide activiteiten samen laten zien dat het geen oppervlakkig, maar een diepgaand en uitgebreid onderzoek is geweest. Het terrein van zijn onderzoek en naspeuren was 'alles wat er onder de hemel plaatsvindt'. Dat toont aan dat hij niets als onderwerp van studie heeft uitgesloten en tevens dat zijn studie beperkt bleef tot de aarde. Hij heeft God niet bij zijn onderzoek betrokken.

Salomo wilde weten of hij in staat was met zijn wijsheid de wereld te doorgronden en te verklaren om daardoor een hogere zin van het aardse leven te ontdekken. Daarvoor is hij meerdere onderzoeken gaan doen, waarbij hij de meest uiteenlopende aspecten van het leven onder de loep heeft genomen. Hij is tot de conclusie gekomen dat dit 'een treurige bezigheid' was omdat niet een van zijn onderzoeken tot echt bevredigend resultaat heeft gevoerd.

Het is hem duidelijk geworden dat Góð deze bezigheid 'aan de mensenkinderen gegeven heeft om zich ermee te vermoeien'. Mensen mogen op aarde leven zonder gedachte aan God, maar de problemen die ze tegenkomen zijn het gevolg van de zonde. God heeft die gevolgen niet weggenomen, maar laat ze bestaan. Er ligt door de zonde een vloek over de schepping waardoor er moet worden

gezwogen om enig resultaat te oogsten, zonder dat dit resultaat echt bevredigt (Gen. 3:17).

Het hart van de mens heeft honger en dorst. Dat drijft hem ertoe op zoek te gaan naar wat zijn honger stilt en zijn dorst lest. Als hij er niet toe komt om het 'hogerop' te zoeken, zal hij steeds zijn toevlucht nemen tot de dingen van de aarde die nooit voldoening geven. Dat zal erin uitmonden dat hij tot in eeuwigheid een niet te lessen dorst zal hebben. Hij zal smeken om een druppel water om zijn tong te verkoelen, maar niemand zal hem die kunnen geven omdat hij zijn tijd voorbij heeft laten gaan (Luk. 16:24; Jer. 46:17). Hij heeft de uitnodiging afgewezen die op de laatste bladzijde van de Bijbel klinkt: 'Laat hij die dorst heeft, komen; laat hij die wil, [het] levenswater nemen om niet' (Openb. 22:17).

Salomo is niet oppervlakkig en ook niet steekproefsgewijs te werk gegaan (vers 14). Hij heeft niet een monster uit het grote geheel genomen, maar hij heeft 'alle werkzaamheden gezien die er onder de zon plaatsvinden'. Het hoogste inzicht waartoe hij na alle onderzoek en naspeuren is gekomen, is dat 'alles vluchtig en najagen van wind' is, en dat het ook altijd zo blijft. Wind najagen is een nutteloze onderneming. De ambitie om het ongrijpbare te grijpen kan alleen maar op frustratie uitlopen.

De Prediker heeft regelmaat en orde in de schepping waargenomen (vs. 4-7), maar hij heeft ook een wanorde geconstateerd die door de zonde is teweeggebracht. Er zijn kromme dingen en er ontbreken dingen (vs. 15). Dat geldt voor het denken van de mens en voor zijn wegen en werken, en ook voor de natuur. Hoe de denker ook nadenkt, hij is niet in staat de kronkels in het leven te verklaren, laat staan die weg te werken. Er ontbreekt eenvoudig te veel aan zijn kennis over het leven. De Enige Die de kromme mens en wat deze krom heeft gemaakt, recht kan maken, is de Heer Jezus (Jes. 42:16; Luk. 3:5).

Alle wetenschap over hoe de mens moet zijn, is niet in staat de mens te veranderen. We komen ook nooit achter de oorzaak van de kromheid van het mensengeslacht als de belangrijkste informatie ons ontbreekt. Die informatie moet van God komen. Als Hij buiten de waarnemingen wordt gehouden, blijft het kromme krom en zal wat ontbreekt nooit meegeteld kunnen worden. De mens kan het kromme niet recht maken, daartoe mist hij het vermogen; en wat ontbreekt, merkt hij niet op, want daarvoor mist hij het inzicht. Hoe een denker ook denkt, nooit kan hij een systeem uitdenken waarin het leven te vatten is. De filosoof kan met zijn wijsheid soms wat hulp geven, maar hij kan nooit het fundamentele probleem van het leven oplossen, want hij blijft wat aan de buitenkant krabbelen.

Wie, zoals de Prediker, de ogen open heeft, ziet dat de mens krom is, terwijl hij edel, helpend en goed zou moeten zijn. Maar niets kan hem in staat stellen dat te zijn. Hij maakt namelijk deel uit van 'een krom en verdraaid geslacht' (Fil. 2:15). Alle onderwijs om de mens recht te maken ten spijt blijft hij krom. Alle opvoedingscursussen zijn niet in staat het karakter van de mens te veranderen en hem te veredelen. De meest wezenlijke factor die ontbreekt om achter de zin van het leven te komen, is verlichting door de Geest van God.

'Ik overwoog in mijn hart' (vs. 16) wil zeggen 'ik hield overleg met mijzelf'. Dat is het niveau van het boek. Alleen hij en zijn eigen hart overleggen. Dat laat zien dat de bron van zijn onderzoek, het niveau ervan, in hemzelf, een mens,

ligt. Hij put uit zijn eigen hart. Daarin woont wel de grootste denkbare wijsheid (1 Kon. 4:29-34) die ook nog eens door al zijn onderzoeken en naspeuren *'vergroot en vermeerderd'* wordt, maar het blijft menselijke wijsheid. Er schijnt geen ander licht dan dat van de natuur om hem heen, er is geen licht van boven.

Met *'allen die vóór mij in Jeruzalem geweest zijn'*, verwijst Salomo behalve naar David waarschijnlijk naar de Kanaänitische koningen die in Jeruzalem hebben gewoond, vóór de inname van de stad door David. We kunnen daarbij denken aan Melchizedek (Gen. 14:18) en Adoni-Zedek (Joz. 10:1). We kunnen eraan toevoegen dat ook alle wijsgeren na hem – bekend zijn bijvoorbeeld Aristoteles (384-322 v. Chr.), Socrates (469-399 v. Chr.) en Plato (428-348 v. Chr.), die worden gezien als de grootste filosofen uit de oudheid – niet in zijn schaduw kunnen staan.

Na al zijn onderzoeken en naspeuren kan hij zeggen dat zijn hart *'veel wijsheid en kennis ontdekt'* heeft. Hij heeft zich door en door beziggehouden met alles wat de moeite waard is om mee bezig te zijn en dat in zijn hart en geest opgenomen. Wat hij heeft ontdekt, is geen globale indruk, maar heeft hem kennis gegeven van de kleinste bijzonderheden.

De Prediker zegt dat hij zich met zijn hele hart erop heeft toegelegd om *'wijsheid te kennen'* (vs. 17). Alle inspanning is een loffelijk streven naar resultaat, maar is hetzelfde als de wind proberen na te jagen. Hij heeft ook *'onverstand en dwaasheid'* willen *'leren kennen'* om de misleiding en het bedrog ervan te leren kennen en door de kennis ervan ervoor bewaard te blijven. Wijsheid te zien bij hen die de wijsheid niet gebruiken en dwaasheid te zien bij hen die niet tegen misleiding en bedrog strijden, is een kwelling voor de geest.

HET LIJDEN VAN CHRISTUS

JESAJA 53

Ernie Brown

Het lijden van Christus werd door Jesaja voorgezegd in zijn laatste lied over de Knecht van de Heere (Jes. 52:13-53:12), dat gemakkelijk kan worden verdeeld in vijf strofen van elk drie verzen. Het lied eindigt met een toon van overwinning, want het lijden gaat vooraf aan Zijn verhoging en verheerlijking.

Wij zien dit ook zo in het Nieuwe Testament voorgesteld:

- 'Moest de Christus dit niet lijden, en zo in Zijn heerlijkheid binnengaan?' (Luk. 24:26).
- '(...) toen Hij tevoren getuigde van het lijden dat over Christus zou komen en van de heerlijkheden daarna' (1 Petr. 1:11).

Het enige waartoe wijsheid voert, is de ontdekking dat in *'veel wijsheid ... veel verdriet'* zit (vers 18). Echte wijsheid erkent dat de ware bevrediging die men door wijsheid tracht te bereiken, onbereikbaar is. Hetzelfde geldt voor de kennis die we opdoen. Hoe meer we weten, des te meer weten we dat we niets weten. Ons kennen is altijd slechts ten dele (1 Kor. 13:12).

De uitdrukking 'kennis is macht' is een uitdrukking die alleen kortzichtige mensen gebruiken. Echte kennis bezorgt iemand geen macht, maar verdriet. Echte kennis is meer dan feitenkennis. Het gaat om begrip, om inzicht, om het ontdekken van het verband tussen bepaalde dingen of gebeurtenissen.

We voelen onze onkunde en onmacht meer aan, en worden daar verdrietig van, naarmate we meer ontdekken van de wetten van de natuur en hoe God in Zijn voorzienigheid de wereld regeert. Elke ontdekking brengt ons tot de overtuiging dat er nog veel meer verborgen blijft waarvan we eerder geen vermoeden hebben gehad. Kennis of wetenschap geeft geen garantie op geluk. Pogingen om de zin van het leven door wijsheid en kennis te doorgronden en vervolgens het ultieme geluk te verwerven, vergroten in feite de overtuiging van de zinloosheid van het leven.

Voor wie Christus kent, ligt dat totaal anders. Wie kennis van Christus vermeerderd, vermeerderd vreugde. Zo is er *'kennis van [de] behoudenis'* (Luk. 1:77), kennis *'van de liefde van Christus'* (Ef. 3:19), *'de kennis van Zijn [Gods] wil'* (Kol. 1:9) en de *'kennis van God'* (Rom. 11:33). Eens zal *'de aarde ... vol zijn van de kennis van de HEERE'* (Jes. 11:9). Dat zal zijn wanneer Christus op aarde regeert.

1. Een overzicht van de gebeurtenissen (Jes. 52:13-15)

Jahweh, de alwetende God van Israël, gaf een overzicht van wat er moest gebeuren. Hij zag Zijn gezalfde Knecht (42:1), die eerst te schande zou worden gemaakt, maar uiteindelijk voor ieders oog zou worden verheven tot de hoogste heerlijkheid. Zijn eerdere extreme vernedering zou leiden tot Zijn uiteindelijke verheven heerlijkheid.

De zegen die voor Israël is bereid komt niet tot stand door iets dat zij hebben gedaan. Hij zal het resultaat zijn van de activiteiten van de lijdende Knecht van de Heere, Jezus van Nazareth, de Zoon van God (52:7-10). Hij *'zal verstandig handelen'* (52:13), in rechtvaardige activiteit die uiteindelijk tot voorspoed leidt.

Toen Hij Zich aan Israël voorstelde, gaven zij ten antwoord: Wij willen Hem niet! Volkomen verworpen, werd Hij vreselijk mishandeld door het volk dat Hij kwam redden. Zijn algehele lijdensweg was zo intens dat de toeschouwers absoluut ontsteld waren over Zijn uiterlijk. Hij was nauwelijks nog herkenbaar als mens, zo geschonden was Zijn gezicht (vs. 14).

Toen, na Zijn wrede dood, maakte God de betekenis en de waarde van Zijn Christus heel duidelijk (vs. 13):

- Vanuit het graf zou Hij ‘verhoogd worden’ – in de opstanding.
- Daarna zou Hij ‘verheven worden’ – door de hemelvaart.
- Vervolgens zou Hij ‘zeer hoog verheven worden’ – in de hemelse heerlijkheid aan de rechterhand van God worden geplaatst.

Velen waren verbaasd en ontsteld, zelfs geschokt door Zijn extreme vernedering aan het kruis. Menigten zullen evenzeer sprakeloos staan en verbijsterd zijn over Zijn glorie en majesteit, wanneer zij Hem zullen zien bij Zijn publieke verschijning in heerlijkheid (vs. 15). Wij zijn er vanaf het eerste begin zeker van dat de Knecht niet zou falen. Hij zou slagen en de wil van God volbrengen.

2. Het toekomstige gelovige overblijfsel bepaalt Israëls positie in nationaal opzicht (Jes. 53:1-3)

Deze profetie dateert uit ongeveer de 8e eeuw vóór Christus. Ze beschrijft de reactie van Israëls gelovige overblijfsel, wanneer de Messias zal verschijnen ‘met kracht en grote heerlijkheid’ (Matt. 24:30). Dan zullen zij terugkijken om te beoordelen hoe Zijn volk Hem heeft behandeld, toen Hij hier op aarde leefde. Zij zullen hun eigen oordeel vellen over wat het volk Hem aandeed en tegen en over Hem heeft gezegd. Rond 30 A.D. heeft de natie Hem resoluut verworpen en gekruisigd. Het overblijfsel zal de schuldige blindheid van Israël in het verleden erkennen en de volkomen verkeerde beoordeling van Zijn leven en sterven. Wie zal het verslag, de prediking van het overblijfsel geloven? Zelfs dan, zeer weinigen!

‘Hij is als een loot opgeschoten voor Zijn aangezicht’ (Jes. 53:2). Deze woorden beschrijven Zijn jeugd en ontwikkeling. In het Nieuwe Testament lezen wij: ‘Het Kind nu groeide op en werd gesterkt, vervuld met wijsheid; en de genade van God was op Hem (...). En Jezus nam toe in wijsheid en grootte en gunst bij God en mensen’ (Luk. 2:40, 52). Hij was als een tere plant die ontsprong aan de wortel van de boom, ernaast groeide maar toch los ervan stond – met een eigen leven, niet afhankelijk van de boom, de natie zelf.

‘Als een wortel uit dorre aarde’ (vs. 2a) getuigt van van het geestelijk dorre, levenloze Israël. Geen wonder dat zij geen ‘gestalte of glorie’ in Hem zagen, ‘geen gedaante dat wij Hem begeerd zouden hebben’ (vs. 2b)! Voor hen was Hij geen Saul (1 Sam. 9:1-2; 10:23-24), of een Absalom (2 Sam. 15:1-13). Hij vertoonde geen uiterlijke schoonheid en pracht. Er was geen ‘uiterlijk vertoon’ in Hem of in Zijn koninkrijk, dat niet van deze wereld was (vgl. Luk. 17:20; Joh. 18:36). Er was wel morele, innerlijke volmaaktheid in Hem. Maar zij konden het niet zien! Veelzeggend is het volgende: ‘Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht’ (vs. 3). Dit blijft veelal de houding van de Joden tegenover hun lang beloofde Messias. Hij is nog steeds, in hun ogen, ‘een Man van smarten’. De mensen geven de voorkeur aan een imposante leider.

Jezus Christus was inderdaad de Man van smarten, ‘bekend met ziekte’ (vs. 3), ook uit persoonlijke ervaring. Israël als natie en de wereld in het algemeen willen nog steeds geen Messias, geen Verlosser zoals Hij. Hij is ‘iemand voor wie men het gezicht verbergt’ (vs. 3), van Wie men zich opzettelijk afkeert – een duidelijke daad van afwijzing en verwerping.

3. Het overblijfsel spreekt over de Messias als hun Plaatsvervanger

Jesaja 53:4-6

Tijdens Zijn leven en dienst op aarde verlichtte de Heere Jezus vele kwalen, genas de zieken, gaf blinden het gezicht en wekte zelfs doden op. Maar voor Hem was het niet alleen een kwestie van het verrichten van fysieke wonderen. Eerst onderging Hij in Zijn geest wat Hij daarna door Zijn kracht wegnam. Hij verdroeg verdriet en ziekte met meegevoel. Hij droeg hun smarten als een last: ‘Jezus weende’ (Joh. 11:35). Kracht en gezondheid voor anderen kwamen uit Hem voort, en Hij was Zich ervan bewust. Lukas 8:45 beschrijft Zijn gevoeligheid. Hij vroeg: ‘Wie is het die Mij heeft aangeraakt?’ – nadat een vrouw de zoom van Zijn kleed aanraakte. Hij wist het natuurlijk wel, maar Hij wilde dat zij getuigenis aflegde van haar geloof in Hem.

Het uiteindelijke antwoord van degenen die Hij kwam dienen, was dat zij Zijn *lichaam* ruw misbruikten. Zij beschouwden Hem als een bedrieger, die door God werd geslagen in Zijn *ziel* omdat Hij het echt verdiende. Hij werd gekweld, geslagen en intellectueel geïntimideerd in Zijn *geest* voordat zij Hem daadwerkelijk aan het kruis nagelden. En dan nog, van de zes uren aan het kruis hielden alleen de laatste drie uur een direct lijden van Gods kant in.

Jesaja 53:5-6 geeft het hart van Zijn lijden weer. Vers 5 heeft betrekking op Zijn dood voor onze zonden, Zijn verzoeningswerk. De verschillende termen geven grafische beschrijvingen van de diverse aspecten van het lijden van de Heer. Hij werd ‘verwond’, Zijn lichaam werd doorboord door wrede, goddeloze mensen. Hij werd ‘verbrijzeld’ door mensen in opdracht van de satan, zoals reeds was voorgezegd in Genesis 3:15.¹

‘De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem’ (Jes. 53:5). Dit is de basis van onze geestelijke vrede. Hij aanvaardde de straf die wij verdienen vanwege onze zonden, waardoor Hij moest lijden in Zijn *geest*. ‘(...) en door Zijn striemen is er voor ons genezing gekomen’ – wij zijn geestelijk volkomen heel gemaakt in het oog van God.

Als wij ooit vrede met God zouden kunnen genieten, moest de lijdende Knecht van de Heere dit alles doorstaan. Zowel het slechtste van de mens als het beste van God werd geopenbaard door het kruis, maar alleen een daad van God Zelf kon redding brengen. ‘Hem, door de bepaalde raad en voorkennis van God overgegeven, hebt u door de hand van wettelozen aan het kruis gehecht en gedood’ (Hand. 2:23).

Jesaja 53:6a benadrukt ons aandeel hierin:

- ‘Wij dwaalden allen’, dus zonder uitzondering.
- ‘Wij keerden ons’, dit is een universele situatie!
- ‘Ieder’, dus elk individu!
- ‘naar zijn eigen weg’, dat is volledige, egocentrische onafhankelijkheid.

De zonde heeft ditzelfde effect gehad op het hele menselijke geslacht. Maar hoe genadig is God! ‘Maar de HEERE heeft de ongerechtigheid van ons allen op Hem doen neerkomen’ (vs. 6b).

1) ‘En Ik zal vijandschap teweegbrengen tussen u en de vrouw, en tussen uw nageslacht en haar Nageslacht; Dat zal u de kop vermorzelen, en u zult Het de hiel vermorzelen.’

4. Jahweh vindt een welgevalen in Zijn lijdende Knecht (Jes. 53:7-9)

In vers 7 vinden we drie dingen over Hem (vgl. de KJV):

- 'Hij werd verdrukt' - in Zijn *ziel*.
- 'Hij werd benauwd' - in Zijn *geest*.
- 'Hij deed Zijn mond niet open', dus een lid van Zijn *lichaam*. Dat gebeurde tegenover de overpriesters en de oudsten, en voor Pilatus (Matt. 27:12-14). 'Toen Hij werd uitgescholden, schold Hij niet terug; toen Hij leed, dreigde Hij niet' (1 Petr. 2:23).

Hoe kostbaar! Hij was tevreden te wachten totdat God Hem zou rechtvaardigen. Hij gebruikte geen geweld in Zijn daden, noch verderf in wat Hij dacht en zei. Zijn mond, een lid van Zijn lichaam, gaf uitdrukking aan de gedachten van Zijn geest en de gevoelens van Zijn ziel.

'Hij is uit de angst en uit het gericht weggenomen' (Jes. 53:8). Christus werd beroofd van Zijn gangbare rechten, want het vermeende proces ging in tegen alle rechtsregels van die tijd. De hele procedure was doortrokken van corruptie. Het kwam neer op een gerechtelijke moord. Doordat Zijn leven met geweld werd afgesneden, werd de vraag gesteld: 'En wie zal Zijn leeftijd uitspreken?' (vs. 8). Vers 10b geeft daarop Gods antwoord: 'Hij zal de dagen verlengen.'

'Men heeft Zijn graf bij de goddelozen gesteld' (vs. 9). Men wilde Hem begraven in een tuin ten noorden van Jeruzalem, in een rotswand, op de top van de heuvel Golgotha, een begraafplaats gereserveerd voor gewone misdadigers. Maar God kwam tussenbeide. In plaats daarvan is Hij 'bij de rijke in Zijn dood geweest' (vs. 9). 'Rijke' (enkelvoud) verwijst naar Jozef van Arimathea, die in alle vier de evangeliën met ere wordt genoemd. 'Dood' (eig. meervoud) drukt de extreme intensiteit van het lijden uit, het dragen van de zonde onder het oordeel van God.

5. De reactie van het gelovige overblijfsel (Jes. 53:10-12)

'Maar het behaagde de HEERE Hem te verbrijzelen' (vs. 10a). Dit is het besef dat groeit bij het gelovige overblijfsel in de eindtijd. De Messias werd geslagen, verdrukt en verbrijzeld onder de zware last van de toorn van God. Hij

leed en onderging dit alles in Zijn ziel, toen Hij Zich tot een schuldoffer had gesteld. Alles diende om de wil van God te vervullen. Jahweh ontleende voldoening, ja vreugde, niet aan het lijden dat de Messias werd aangedaan, maar aan de totale toewijding van Zijn lijdende Knecht, Zijn eigen Zoon, en de resultaten die daaruit voortvloeiden (zie Hebr. 10:7-10).

Het behaagde God een passend antwoord te geven aan Zijn toegewijde Knecht: 'Hij zal nageslacht zien' (vs. 10b). Er zijn vruchten van Zijn grote werk. Dit omvat de christenen nu, later Israël en de verlostten uit de volken in de Grote Verdrukking, maar uiteindelijk heel het gereinigde universum!

'Hij zal de dagen verlengen' (vs. 10b). Het leven van Hem, Die Zichzelf had geofferd, gaat door! Wat een contrast, want in alle andere gevallen van moord wordt het leven van het slachtoffer verkort! 'Ik ben levend tot in alle eeuwigheid' (Openb. 1:18). Evenzo pleitte Hij in Psalm 102:25: 'Mijn God, neem Mij niet weg op de helft van Mijn dagen.' Het onmiddellijke antwoord hierop was: 'Uw jaren duren voort van generatie op generatie'. Want Hij blijft Dezelfde (vs. 28).

Daarom zal God Hem veel toedelen, en machtigen zal Hij verdelen als buit (Jes. 53:12; zie Fil. 2:9-11). Want, zo zegt Jesaja hier, Hij heeft Zijn ziel vrijwillig uitgestort 'in de dood'. Hij verkoos dit te doen. In dit leven kunnen onschuldigen soms lijden voor schuldigen, maar niet vrijwillig. Maar de Zelfovergave van onze Heere Jezus was een bewuste beslissing (Joh. 10:17), een daad van Zijn eigen *geest*. En Hij voelde dit hevig in Zijn *ziel*. Uitgestort in de dood betrof ook Zijn *lichaam*. Hij droeg het gewicht van de zonde.

'Geteld onder de overtreders' (Jes. 53:12) betekent dat Hij werd geclassificeerd als een gewone misdadiger. Maar Hij deed voorbede voor Zijn volk, inclusief de overtreders. Hij bad zelfs voor hen, omdat Hij in Zijn *ziel* met hen meeleeftde (Luk. 23:34). Zeker, Hij is het waardig Zijn heerlijkheid binnen te gaan!

Bron: bewerkte versie door David Anderson met toestemming van Ernie Brown, naar aanleiding van zijn toespraak 'His Visage Was So Marred,' T1089, www.truthfortoday.org.uk.

ADVERTENTIE

DE ZONDE VAN ACHAN

W.J. Hocking

De gevolgen van zijn zonde voor Israël

De geschiedenis van Achan en de onverwachte gevolgen ervan zijn ernstig maar leerzaam. Ze leert ons, hoe vreemd het ook klinkt, wat het beste middel voor ons is om Gods rijke zegeningen te ontvangen als Zijn volk. Wij zien ook dat de zonde de raadsbesluiten van God kan belemmeren, maar ze niet kan verijdelen. Uiteindelijk zal het dal Achor waar het oordeel over de zonde van Achan werd voltrokken een veilige ligplaats voor runderen en een deur van hoop worden voor het overblijfsel van Israël (Jes. 65:10; Hos. 2:14).

ISBN/EAN 978-90-70926-85-4; Aantal blz. 34; Prijs 2,40 Euro

Online uitgeverij
OudeSporen

